

Για εκείνον που δεν έχει υπομονή

[Ορθοδοξία](#) / [Πνευματική ζωή](#)

[Πρωτοπρεσβύτερος Γεώργιος Δορμπαράκης](#)



«Ελεεινός και ταλαίπωρος είναι αυτός που δεν απέκτησε υπομονή, επειδή για τέτοιους ανθρώπους εξαπέλυσε τα «ουαί» η θεία Γραφή. Αλίμονο, λέει, σ' αυτούς που έχουν χάσει την υπομονή. Πραγματικά, λοιπόν, πραγματικά, αλίμονο σ' αυτόν που δεν έχει υπομονή, διότι ένας τέτοιος άνθρωπος μεταφέρεται εδώ και κει, όπως ένα φύλλο από τον αέρα. Δεν ανέχεται προσβολή, στις θλίψεις λιποψυχεί. Ένας τέτοιος άνθρωπος είναι εύκολος στις φιλονεικίες, μεμψίμοιρος στην υπομονή και αντιρρησίας στην υπακοή. Στις προσευχές είναι οκνηρός και στις αγρυπνίες κατακουρασμένος. Στις νηστείες είναι σκυθρωπός και στην εγκράτεια απρόσεκτος. Στις αποστολές είναι απρόθυμος και στις εργασίες κακός εργάτης. Στην πονηρία είναι αξεπέραστος και στις ενέργειές του αυταρχικός. Στις λογομαχίες είναι ανδρείος και στην ερημική ζωή αδύνατος. Ένας τέτοιος άνθρωπος εχθρεύεται αυτούς που έχουν καλή φήμη, και φθονεί αυτούς που προοδεύουν. Εκείνος που δεν έχει υπομονή υποφέρει πολλές τιμωρίες, και ένας τέτοιος αδυνατεί να πλησιάσει την αρετή. Διότι με την υπομονή τρέχουμε το αγώνισμα του δρόμου που είναι μπροστά μας, λέει ο Απόστολος. Εκείνος που δεν έχει υπομονή είναι ξένος προς την ελπίδα που προέρχεται απ' αυτήν. Γι' αυτό παρακαλώ, όσοι όπως εγώ είστε χωρίς υπομονή, αποκτήστε υπομονή, για να σωθείτε» (Όσιος Εφραίμ ο Σύρος, Λόγος για τις αρετές και τις κακίες, εκδ. Το

Περιβόλι της Παναγίας, Μετάφραση: Κ. Γ. Φραντζολά).

Σπάνια βρίσκεται γραφίδα που να αποδίδει τόσο βαθιά και διεισδυτικά, αλλά και τόσο συνοπτικά και με τέτοια ρυθμικότητα, το τι συμβαίνει με τον άνθρωπο της αρετής αλλά και της κακίας, όσο η γραφίδα του θαυμασίου και σπουδαιοτάτου Πατέρα της Εκκλησίας οσίου Εφραίμ του Σύρου. Δεν είναι τυχαίο ότι «απέκτησε πολύ ενωρίς μεγάλη φήμη και αναγνωρίστηκε Διδάσκαλος της Οικουμένης», ενώ «τα συγγράμματά του άρχισαν σε κάποιες εκκλησίες να αναγινώσκονται μετά την Αγία Γραφή, και το όνομά του το ανέφεραν με θαυμασμό οι Χριστιανοί, διότι κατά τον Γρηγόριο Νύσσης “εις πάσαν την γην το φέγγος του βίου και της θεωρίας αυτού εξέλαμψεν”». Ένα δείγμα της δεινότητας του λόγου του και του εμπνευσμένου από το Πνεύμα του Θεού νου του είναι και το παραπάνω απόσπασμα για τον άνθρωπο που δεν έχει υπομονή στη ζωή του.



Η εκτίμηση του αγίου καταρχάς περί της ελεεινότητας και της ταλαιπωρίας του ανυπόμονου ανθρώπου δεν είναι δική του. Η ίδια η αγία Γραφή αξιολογεί με φοβερά «ουαί» την κατάστασή του, που θα πει ότι η εκτίμηση είναι του ίδιου του Θεού και όχι κάποιου ανθρώπου. Και γίνεται δραματική πράγματι η καταγραφή από τον όσιο της άθλιας αυτής καταστάσεως, διότι στο τέλος αποκαλύπτει: «και εγώ ανήκω σ' αυτούς που δεν έχουν υπομονή»! Γνωρίζουμε δε ότι η συμπερίληψη και του ίδιου στην αθλιότητα της ανυπομονησίας δεν γίνεται για λόγους ταπεινολογίας - η ταπεινολογία θεωρείται χριστιανικά ως η χειρότερη έκφραση του υπερήφανου και εγωιστικού ανθρώπου - αλλά για λόγους αληθινής ταπεινοφροσύνης και σοφού

παιδαγωγικού τρόπου γραφής.

Και ποια η αιτία της ελεεινότητας για την έλλειψη της υπομονής; Η αδυναμία ευρέσεως του δρόμου της σωτηρίας. Ο ανυπόμονος άνθρωπος, επισημαίνει ο όσιος Εφραίμ βασισμένος στην αγία Γραφή αλλά και την εμπειρία του, έχει χάσει τον δρόμο για τη σχέση του με τον Θεό. Γιατί κατά τον απόστολο «με υπομονή τρέχουμε το αγώνισμα του δρόμου που είναι μπροστά μας» - ο ανυπόμονος έχει χάσει κάθε ελπίδα ζώντας σε κατάσταση απόγνωσης και απελπισίας που είναι τα σημάδια της κόλασης ήδη από τη ζωή αυτή. Γι' αυτό και ένας τέτοιος άνθρωπος χαμένος, δηλαδή ευρισκόμενος στην κατάσταση του ασώτου υιού της γνωστής παραβολής του Κυρίου, έχει όλα τα σημάδια της διαστροφής και της τιμωρίας για την ίδια του τη ζωή. Ως προς τον Θεό δεν έχει καθόλου αγάπη, που αποδεικνύεται από την οκνηρία που επιδεικνύει στις προσευχές και εν γένει στην πνευματική ζωή. Ως προς τον συνάνθρωπό του το ίδιο: όχι μόνο δεν τον αγαπά, αλλά τον εχθρεύεται, τον φθονεί, θέλει να τον υποτάσσει με την αυταρχικότητά του, λογομαχεί μαζί του έτοιμος πάντα να τον προσβάλει. Ως προς δε τον εαυτό του, βρίσκεται σε άεναη ταραχή, αγόμενος σαν ένα φύλλο από τον αέρα, πέρα δώθε - η ψυχική γαλήνη είναι γι' αυτόν πολύ μακρινό όνειρο! Κι ακόμη: ενώ παρουσιάζεται στη σχέση του με τους άλλους αρνητικά «δυναμικός», ο ίδιος βρίσκεται μέσα στον φόβο και στη λιποψυχία, ιδίως όταν έρχεται αντιμέτωπος με τις θλίψεις - αυτό που ονομάζουμε «φοβισμένο ανθρωπάκι» σε ρόλο όμως «νταή»! Πρόκειται λοιπόν για άνθρωπο, κατά τον άγιο Εφραίμ, που σέρνει επάνω του όλες τις τιμωρίες. Γιατί δεν έχει Θεό μέσα του! Όπως είπαμε: Ήδη από τώρα ζει την κόλασή του.

Η λύση είναι μονόδρομος: η εκζήτηση της υπομονής και η απόκτηση μαζί της και της ελπίδας. Γιατί, όπως θα πει κάπου αλλού ο ίδιος ιερός Πατέρας μεταφέροντας και πάλι το πνεύμα και το γράμμα της Γραφής: «στην υπομονή παρουσιάζεται ο Θεός». Είναι ο αξιωματικός λόγος και του ίδιου του Κυρίου Ιησού Χριστού: «Όποιος κάνει υπομονή μέχρι το τέλος αυτός και θα σωθεί».

pgdorbas.blogspot.com

<https://bit.ly/3u6jwjZ>